

Pradžia>Kreipimasis į teismą>Europos teisminis atlasas civilinėse bylose>Europinis sąskaitos blokavimo įsakymas
Europinis sąskaitos blokavimo įsakymas

Prancūzija

50 straipsnio 1 dalies a punktas – teismai, turintys kompetenciją išduoti europinį sąskaitos blokavimo įsakymą

Apygardos vykduojantis teismas. Teismas, turintis kompetenciją išduoti europinį sąskaitos blokavimo įsakymą kreditoriui gavus autentišką dokumentą, yra apygardos vykduojantis teismas.

50 straipsnio 1 dalies b punktas – valdžios institucija, paskirta kaip kompetentinga gauti informaciją apie sąskaitą

Teismo antstolis

50 straipsnio 1 dalies c punktas – informacijos apie sąskaitą gavimo metodai

Teismo antstoliui leidžiama teikti užklausas FICOBA (centralizuotas asmenų Prancūzijos teritorijoje turimų visų banko ir joms prilyginamų sąskaitų registras). Taikomi 14 straipsnio 5 dalies a ir b punktai: bankai privalo atskleisti, ar skolininkas pas juos turi sąskaitą, gavę už informacijos surinkimą atsakingos valdžios institucijos prašymą; šiai valdžios institucijai suteikiama prieiga prie atitinkamos informacijos, jeigu tą informaciją turi valdžios institucijos arba viešojo administravimo subjektai ir ta informacija saugoma registruose ar kita forma.

Prancūzijos teisėje jau nustatyta tokia prieiga prie informacijos apie skolininko sąskaitas, kai kreditorius turi vykdomąjį dokumentą (Civilinio proceso vykdymo kodekso (CPCE) L. 152-1 ir L. 152-2 straipsniai).

1971 m. sukurtą FICOBA (Nacionalinis banko ir joms prilyginamų sąskaitų registrą) administruoja Generalinis viešųjų finansų direktoratas; jame įregistruotos visokio pobūdžio sąskaitos (banko, pašto, taupomąsias ir kt.), o informacija apie fizinių asmenų ar įmonių turimas sąskaitas teikiama įgaliotiems asmenims.

Sąskaita registre įregistruojama iškart, kai ji atidaroma. Atidarant sąskaitą finansų įstaiga, įgaliota įregistruoti sąskaitą FICOBA registre, informuoja sąskaitos turėtoją apie įregistravimą. Pranešant apie sąskaitos atidarymą, uždarymą arba pakeitimus, pateikiama tokia informacija:

sąskaitą valdančios įstaigos pavadinimas ir adresas;

sąskaitos numeris, pobūdis, rūšis ir savybės;

veiksmo, apie kurį pranešama, data ir pobūdis (atidarymas, uždarymas, pakeitimas);

sąskaitos turėtojo pavardė, vardas, gimimo data ir vieta, adresas, jei asmuo užsiima individualia veikla – jo SIRET numeris;

juridinio asmens pavadinimas, teisinė forma, SIRET numeris ir adresas.

Registre nėra informacijos apie sąskaitoje atliktus sandorius ar sąskaitos likutį.

Generalinis viešųjų finansų direktoratas, gavęs banko įstaigos, kurioje sąskaita atidaryta, uždaryta ar pakeista, pranešimą, įregistruoja tai registre.

Informacija apie asmenų civilinę būklę būna patvirtinta INSEE, o juridinių asmenų tapatumo informacijai patvirtinti ir atnaujinti Generalinis viešųjų finansų direktoratas naudoja SIRENE registrą.

Rasti teismo antstolį

50 straipsnio 1 dalies d punktas – teismai, kuriems galima teikti skundą dėl atsisakymo išduoti europinį sąskaitos blokavimo įsakymą

Apeliacinis teismas

50 straipsnio 1 dalies e punktas – valdžios institucijos, paskirtos kaip kompetentingos gauti, perduoti ir įteikti europinį sąskaitos blokavimo įsakymą ir kitus dokumentus

Teismo antstolis

50 straipsnio 1 dalies f punktas – valdžios institucija, kompetentinga vykdyti europinį sąskaitos blokavimo įsakymą

Teismo antstolis

50 straipsnio 1 dalies g punktas – sąlygos, kuriomis gali būti blokuojamos bendros ir kito asmens vardu atidarytos sąskaitos

Jei blokuojama bendra sąskaita, apie tai turi būti pranešama kiekvienam sąskaitos turėtojui. Jeigu antstolis nežino sąskaitos bendrasavininkų tapatybės ir adreso, jis prašo banko, kad pats bankas juos informuotų apie blokavimą ir reikalaujamų sumų dydį, kad jie prireikus galėtų pasinaudoti savo teisėmis į savo dalį, jei tai yra bendras turtas.

Kol apie bendros sąskaitos blokavimą sąskaitos bendrasavininkui nepranešta, laikotarpis, per kurį jis gali užginčyti šią priemonę, nepradedamas skaičiuoti. CPCE R. 162-9 straipsnyje nustatyta, kad tais atvejais, kai sąskaita, net ir bendra sąskaita, į kurią gaunamos sutuoktinio pajamos ir darbo užmokestis, kurie laikomi bendra sutuoktinių nuosavybe, blokuojama, siekiant užtikrinti skolą, kuri atsirado dėl kito sutuoktinio veiksmų, sutuoktiniui nedelsiant suteikiama teisė disponuoti bendra nuosavybe valdomo turto dalimi, lygia, jo pasirinkimu, prieš sąskaitos blokavimą ėjusį mėnesį gautoms pajamoms ir darbo užmokesčiui arba vidutinėms mėnesio pajamoms ir darbo užmokesčiui, apskaičiuotiems pagal dvyliką prieš sąskaitos blokavimą ėjusį mėnesių.

Blokavimą vykduojantis kreditorius turi nustatyti sutuoktinio, kuris yra skolininkas, pajamas, gaunamas į sąskaitą, kurią jis ketina blokuoti. Žinoma, sąskaita gali būti visiškai blokuojama, jei į ją gaunamos sutuoktinio, kuris yra skolininkas, pajamos, net jeigu tai yra bendra sąskaita.

Pagal Prancūzijos teisę tokia sąvoka kaip kito asmens vardu atidaryta sąskaita nėra pripažįstama.

Pagal bendrąjį įkeitimo principą draudžiama taikyti blokavimą bankiniam turtui, kurį skolininkas turi trečiųjų šalių vardu ir kuris jam asmeniškai nepriklauso arba kuris jam suteiktas patikos teise.

Jeigu lėšos, nepriklausančios komercinės veiklos subjektui, įskaitytos į specialią sąskaitą, kuri suteikia galimybę be abejonių nustatyti, kad jos yra trečiųjų šalių nuosavybė, šioms lėšoms netaikomos kreditorių priemonės, nepaisant to, kad komercinės veiklos subjektas yra sąskaitos turėtojas ir vienintelis kreditorius, galintis reikalauti grąžinti šias sumas. Tai taikoma sumoms, kurias notaras arba nekilojamojo turto agentas arba namo bendraturčių bendrija deponavo specialioje „Caisse des dépôts et consignations“ sąskaitoje.

50 straipsnio 1 dalies h punktas – taisyklės, taikomos neareštuotinoms sumoms

Šalies teisėje yra du mechanizmai, kuriais siekiama to paties tikslo, tačiau jų veikimo mechanizmas skirtingas: neareštuotinas bankinis likutis – kuriam visiškai netaikoma blokavimo teisė, ir neareštavimo perkėlimas, dėl kurio skolininkas turi pateikti prašymą ir įrodymų, kad sąskaitos įplaukos yra neareštuotinos sumos.

1) neareštuojamas bankinis likutis

Pagal CPCE L. 162-2 straipsnį skolininkui fiziniam asmeniui paliekama disponuoti, apsiribojant sąskaitos blokavimo dieną sąskaitoje ar sąskaitose esančiu kredito likučiu, pragyvenimo suma, lygia nustatyto dydžio sumai vienam paramos gavėjui, nurodytai Socialinių veiksmų ir šeimos kodekso L. 262–2 straipsnyje (pagal 2016 m. balandžio 27 d. dekretą Nr. 2016-538 bazinė RSA suma lygi 524,68 EUR).

Pagal to paties kodekso R. 162-2 straipsnį skolininkas dėl šio mechanizmo taikymo neturi imtis jokių veiksmų: bankas nedelsdamas praneša skolininkui apie jam paliekamą disponuoti sumą, kuriai netaikomas blokavimas. Jei yra keletas sąskaitų, palikimas disponuoti vykdomas atsižvelgiant į visus kredito likučius ir pirmenybė teikiama sumos pritaikymui einamosiose sąskaitose. Bankas taip pat nedelsdamas praneša teismo antstoliui apie skolininkui paliktą disponuoti sumą ir apie sąskaitą ar sąskaitas, kurioje ar kuriose yra palikta disponuoti suma. Tuo atveju, kai blokuojamos skirtingose įstaigose atidarytos sąskaitos, teismo antstolis nustato, kuri (-ios) trečioji (-sios) šalis (-ys) įgaliojamos palikti disponuoti bankine RSA, ir palikimo disponuoti tvarką. Vadovaujantis to paties kodekso R. 162-3 straipsniu, ta suma paliekama skolininkui disponuoti vieną mėnesį nuo blokavimo dienos.

2) neareštavimo perkėlimas

Toks skolininko prašymas turi prasmės tik tuo atveju, jei neareštuotinos sumos viršija neareštuotiną bankinį likutį.

Pagal CPCE L. 112-4 straipsnį, neareštuotina suma, kurios suma pervedama į sąskaitą, išlieka neareštuotina. To paties kodekso R. 112-5 straipsnyje nustatyta, kad tais atvejais, kai sąskaita visiškai arba iš dalies kredituojama neareštuotinomis sumomis, neareštuotinumą taikomas sąskaitos likučiu, neviršijant atitinkamos sumos.

To paties kodekso R. 162-4 straipsnyje nustatyta, kad jei neareštuotinių sumų kilmė yra periodinio pobūdžio sumos, kaip antai darbo užmokestis, senatvės pensija, išmokos šeimai arba nedarbo išmokos, sąskaitos turėtojas gali, pagrindęs sumų kilmę, prašyti suteikti teisę nedelsiant jomis disponuoti, atskaičiavus sumas, nuskaitytas nuo sąskaitos po paskutinio neareštuotinių sumų pervedimo. Kalbama apie dviejų pobūdžių sumas: visiškai neareštuotinas sumas, tokias kaip minimalios pajamos (RSA), ir areštuotinas pajamas, kurioms taikomos Darbo kodekse nustatytos atlyginimo areštavimo ribos ir sąlygos. Kasacinis teismas mano, kad neareštuotinumą taikomas visoms lėšoms, sukauptoms banko sąskaitoje, o ne tik paskutiniam įvykdytam pervedimui (2000 m. gegužės 11 d., Civ.2e, Nr. 98.11-696). Praktiniu požiūriu šią taisyklę įgyvendinti sunku, kai sąskaita taip pat finansuojama visiškai arba iš dalies areštuotinomis sumomis.

Nustatant neareštuotinumą perkėlimo sumą, neatsižvelgiama į pradėtus sandorius, užbaigtus per 15 dienų po blokavimo (CPCE R. 162-4 straipsnio 2 dalis). Skolininkas gali bet kuriuo metu pareikalauti suteikti teisę disponuoti neareštuotinomis sumomis, net ir prieš pasibaigiant 15 dienų terminui, per kurį pradėti sandoriai turi būti užbaigti; sumos jam suteikiamos nedelsiant. Kreditorius apie teisės disponuoti lėšomis suteikimą informuojamas tik tada, kai jis pateikia, prireikus, mokėjimo prašymą: tuomet jis per 15 dienų gali užginčyti skolininkui suteiktą disponuoti sumą ir dėl jos įvykdytą nuskaitymą (CPCE *in fine* R. 162-4 straipsnis).

CPCE R 162–5 straipsnyje nustatyta, kad dėl neareštuotinių sumų, gaunamų kaip momentinės sumos, skolininkas gali, pagrindęs sumų kilmę, prašyti, kad jam būtų palikta teisė jomis disponuoti, atskaičiavus sumas, nuskaitytas nuo sąskaitos po sumų pervedimo dienos. Tai gali būti, pavyzdžiui, atgaline data išmokamas atlyginimas arba mirties išmoka (neareštuotina pagal Socialinės apsaugos kodekso L. 361-5 straipsnį). Teisės disponuoti šiomis sumomis suteikimas atidedamas 15 dienų terminui, nustatytam CPCE L. 162-1 straipsnyje dėl pradėtų vykdyti veiksmų užbaigimo. Skolininkas visuomet gali prašyti vykdančiojo teismo išankstinio suteikimo disponuoti sulaikytomis sumomis, pagrindęs tai jų neareštuotinumu. Tokiais atvejais kreditorius yra išklašomas arba išskviečiamas.

50 straipsnio 1 dalies i punktas – mokesčiai (jeigu bankai juos ima) už lygiaverčių nacionalinių įsakymų įgyvendinimą arba informacijos apie sąskaitą teikimą ir informacija apie tai, kuri šalis privalo sumokėti tuos mokesčius

Šalies teisėje nėra konkrečių nuostatų dėl blokavimo įsakymų vykdymo mokesčių. Tačiau Pinigų ir finansų kodekse nustatyta, kad, kalbant apie skolininko, kuris yra blokuojamos sąskaitos turėtojas, apmokamas galutinio vykdomojo rašto išlaidas, ši išlaidų rūšis turi būti įrašyta į išlaidų sąrašą, kurį kredito įstaiga turi pateikti savo tarifų lentelėse, pateikiamose informacijoje klientams (D 312-1-1 straipsnis).

Be to, klientams turi būti suteikta išankstinė informacija apie šiuos mokesčius nemokamai (R. 312-1-2 straipsnis) pagal L. 312-1-5 straipsnį kuriame nustatyta, kad ši informacija pateikiama banko sąskaitos išsklotinėse ir kad ši suma debetuojama ne anksčiau kaip 14 dienų nuo banko sąskaitos išsklotinės parengimo. Bankai laisvai nustato šiuos mokesčius, kuriuos turi mokėti skolininkai, kurie yra sąskaitos turėtojai (suma svyruoja nuo 80 iki maždaug 150 EUR).

Bet kokie mokesčiai už banko sąskaitos informacijos teikimą antstoliui, atsakingam už priemonės vykdymą, bus įskaičiuojami į iš esmės skolininko mokėtinas išlaidas (žr. ankstesnį klausimą).

Prancūzijos bankų taikomi mokesčiai, pavyzdžiui, yra apie 78–111 EUR.

50 straipsnio 1 dalies j punktas – valdžios institucijų arba kitų įstaigų, dalyvaujančių tvarkant arba vykdam blokavimo įsakymą, imamų mokesčių tarifą arba kitą taisyklių rinkinį, pagal kuriuos nustatomi taikytini mokesčiai

Antstoliai taiko mokesčius už blokavimo įsakymo vykdymą pagal esamą nacionaliniu mastu nustatytą skalę. Juos galima apibendrinti taip: visos procedūros išlaidos (įskaitant blokavimo įsakymo pakeitimą galutiniu vykdomuoju raštu) svyruoja nuo 166,19 iki 397,88 EUR priklausomai nuo susijusio reikalavimo dydžio.

Be to, blokavimo dėl skolos veiksmas yra viena iš Prekybos kodekso A 444–16 straipsnyje nurodytų paslaugų, todėl jam taikomas administravimo mokestis. Šio mokesčio tarifas nustatytas įsakymo 444-15 straipsnyje. Jeigu skolos suma yra mažesnė arba lygi 76 EUR, nustatomas 4,29 EUR dydžio administracinis mokestis, o jei skola didesnė kaip 76 EUR, mokestis yra proporcingas skolos sumai (nustatyta viršutinė mokesčio riba – 268,13 EUR) pagal šią skalę:

SKOLOS SKALĖ (Skolos suma)	TAIKOMA NORMA
0–304 EUR	5,64 %
305–912 EUR	2,82 %
913–3 040 EUR	1,41 %
Daugiau kaip 3 040 EUR	0,28 %

Administravimo mokestis už vieną skolą gali būti imamas tik vieną kartą.

Jį moka skolininkas, jei už priemonę, dėl kurios jis renkamas, atsako skolininkas, o visas kitais atvejais jį moka kreditorius.

Jį pasilieka teismo antstolis, neatsižvelgdamas į išieškojimo procedūros rezultatus.

Atsižvelgiant į tai, ar priemonės išlaidas padengia skolininkas, ar kreditorius, jos išskaičiuojamos iš atlygio, nustatyto atitinkamai A. 444-31 straipsnyje arba atitinkamai A. 444-32 straipsnyje.

Galiausiai, visiems prašymams pagal Civilinio proceso vykdymo kodekso L 152-1 ir L 152-2 straipsnius taikomas yra 21,45 EUR (neįskaičiuojamus mokesčių) tarifas (žr. Komerčio kodekso A.444–43 straipsnį, įstatymą Nr. 151). Kalbama apie nacionalinėse, regioninėse, departamentų ir savivaldybių institucijose, nacionalinių, regioninių, departamentų ir savivaldybių institucijų koncesijų įmonėse, viešosiose įstaigose ir viešojo administravimo institucijų kontroliuojamose organizacijose arba įstaigose, įstatymais įgaliotose saugoti indėlių sąskaitas, vykdomoms paieškoms. Šis tarifas taikomas informacijos paieškai FICOPA.

50 straipsnio 1 dalies k punktas – lygiaverčių nacionalinių įsakymų eiliškumas (jei yra nustatytas)

Blokavimu neužkertamas kelias konkuruojantiems reikalavimams, tačiau pirmasis kreditorius įgauna pirmumo teisę. Tai, kad skolai taikomas blokavimas, nekliaudo kitam kreditoriui inicijuoti kitą vykdymo priemonę, tačiau ši priemonė įsigalios tik tada, jei pirmoji priemonė nebus pakeista galutine vykdomąja priemone. 6

Taikant CPCE L. 523-1 straipsnį, kai blokavimas susijęs su skola, kurios objektas – pinigų suma, jis turi Civilinio kodekso 2350 straipsnyje nustatytą indėlio poveikį, t. y. tai reiškia specialų priskyrimą ir pirmumo teisę, kaip apibrėžta Civilinio kodekso 2333 straipsnyje, susijusiame su įkeitimu. Todėl blokavimas suteikia išieškotojui kreditoriaus įkaito turėtojo privilegiją (t. y. pirmumo teisę kitų kreditorių atžvilgiu) Todėl kreditorius išieškotojas neprivalo baimintis konkurentų reikalavimų, susijusių su neapdraustais kreditoriais (t. y. be specialaus saugumo), arba žemesnio rango kreditorių. Tačiau prieš jį pirmumo teisę turi kreditoriai, turintys aukštesnę pirmumo privilegijos teisę, pavyzdžiui, darbuotojai, teisingumo išlaidų pirmenybę turintys kreditoriai arba viešojo išdo privilegiją turintys kreditoriai.

Jei tą pačią dieną pateikiami keli blokavimo įsakymai, areštuotos sumos paskirstomos proporcingai, neatsižvelgiant į galimas privilegijas (1996 m. gegužės 24 d. Kasacinio teismo nuomonė Nr. 09-60.004).

50 straipsnio 1 dalies l punktas – teismas arba vykdymo institucija, kompetentingi taikyti teisės gynimo priemonės

Teismas, turintis kompetenciją atšaukti blokavimo įsakymą, nuspręsti apriboti blokavimo įsakymo vykdymą arba nutraukti jo vykdymą, taip pat nuspręsti, kad blokavimo įsakymo vykdymas prieštarauja viešajai tvarkai ir turi būti nutrauktas, yra apygardos vykdytysis teismas.

50 straipsnio 1 dalies m punktas – teismai, kuriems teikiamas skundas, ir terminas tokiems skundams pateikti (jei toks yra)

Teismas, turintis kompetenciją nagrinėti apeliacinius skundus dėl sprendimų, priimtų pagal 33, 34 ar 35 straipsnius, yra apeliacinis teismas. Apeliacijos pateikimo terminas – 15 dienų. Terminas pradedamas skaičiuoti nuo tos dienos, kai pasirašomas registruoto laiško, kuriame pateikiamas vykdančiojo teismo sprendimas ir kurį teismo sekretorius išsiunčia ginčo šalims, gavimo patvirtinimas.

Jei gavimo patvirtinimas nepasirašytas, vykdančiojo teismo sprendimas turi būti įteikiamas teismo antstoliui (įteikimas) šalies prašymu, o terminas pradedamas skaičiuoti nuo sprendimo įteikimo dienos.

50 straipsnio 1 dalies n punktas – teismo mokesčiai

Nėra jokių mokesčių už prašymo dėl blokavimo įsakymo pateikimą arba apskundimą apeliacine tvarka.

CPCE L. 512–2 straipsnyje nustatyta, kad išlaidas, susijusias su blokavimo priemone, turi padengti skolininkas, išskyrus atvejus, kai teisėjas proceso pabaigoje nusprendžia kitaip. Teisėjas turi sudaryti priemonių, kurias reikia įtraukti į išlaidas, sąrašą ir nustatyti, kas jas apmoka.

Minėtame straipsnyje taip pat nustatyta, kad tais atvejais, kai teismas atmeta prašymą, kreditoriui gali būti nurodyta sumokėti kompensaciją už žalą, padarytą dėl blokavimo priemonės. Pagal Teismo praktiką nereikalaujama, kad dėl pareigos atlyginti žalą būtų reikalaujama įrodyti kaltę (2004 m. sausio 29 d. Civ. byla 2e Nr. 01-17.161 ir 2006 m. birželio 7 d. Civ.2e Nr.05-18.038).

50 straipsnio 1 dalies o punktas – priimtinos dokumentų vertimų kalbos

Priimtina tik prancūzų kalba.

Paskutinis naujinimas: 01/06/2021

Šio puslapio turinį nacionaline kalba tvarko atitinkamos valstybės narės. Vertimus atliko Europos Komisijos tarnyba. Į kompetentingos nacionalinės institucijos originale įvestus pakeitimus vertimuose gali būti neatsižvelgta. Europos Komisija neprisima jokios atsakomybės ar teisinių įsipareigojimų už šiame dokumente pateiktą ar nurodomą informaciją ar duomenis. Daugiau informacijos apie už šį puslapį atsakingos valstybės narės autorių teisių taisykles rasite puslapyje „Teisinė informacija“.